

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Mladinski center - mladi za mlade

Prostor, ponudba in informacije. To troje se počasi sestavlja v celoto. Prostor v župnišču v Račah je že nekaj časa simpatično urejen, sodelavci centra pa pripravljamo ponudbo dogodkov za mlade. O tej ponudbi mlade tudi obveščamo. In počasi prihajajo fantje in dekleta. Udeležujejo se dogodkov v centru in predlagajo še dodatne stvari, ki jih zanimajo. Morda bodo že naslednji mesec tudi dejavno sooblikovali program. V teh nekaj mesecih delovanja je bilo precej zanimivih dogodkov.

• Turnir v ročnem nogometu

Aktivni prostovoljec v centru **David Kropivšek** je predstavil enega uspešnejših dogodkov v centru in pregled ostalega dogajanja: "20. januarja 2007 je v okviru Jožefovega mladinskega centra potekal turnir v ročnem nogometu. Igralo je osem dvočlanskih ekip (bilo nas je 16). Zmagala sta Jure Urh in Nejc Trantura. Odziv nas je presenetil, sam dogodek pa je po mojem mnenju veliko prispeval k nadaljnjemu obiskovanju našega centra (obisk se je povečal). Vsekakor bomo turnir v ročnem nogometu ponovili, saj jih je veliko, ki si tega želijo. V našem mladinskem centru potekajo tudi izobraževalne delavnice, kot sta bili delavnici z naslovoma 'Zdrava prehrana', 'Kam po maturi?', pa tudi sam sem pripravil delavnico o računalništvu. Mislim, da je naš mladinski center privlačen za mlade, kar se kaže tudi v vse večji želji po pomoči organiziranja s strani obiskovalcev. Zelo pozitiven vpliv ima tudi na mladinska srečanja, ki se jih udeležuje več mladih kot se jih je prej."

• Zasvojenost

Vodja mladinskega centra **Bruno Jereb** razmišlja o zasvojenosti in predstavi predavanje na to temo v mladinskem centru: "5. januarja letos smo v Jožefovem mladinskem centru pripravili predavanje o zasvojenosti, ki postaja največji problem sodobne zahodne družbe. Napredek (motor te družbe) prinaša s seboj vse več pasti, v katere se predvsem nekateri mladi z lahkoto ujamejo. Zlasti tehnološki napredek ustvarja družbo posameznikov, apatičnih in melanholičnih ljudi, ki jim ni več za stike z vrstniki. Sodobni raziskovalci možganskih procesov nam razkrivajo, da naši možgani za pravilno delovanje potrebujejo druge možgane, s katerimi se povezujejo na nezaveden način preko valovanj. Iz tega sledi, da potrebujemo ljudje (predvsem mladi) za zdrav duševni razvoj redne stike z sovrstniki. Slabša komunikacija, nezmožnost reševanja težav, pomanjkanje ljubezni, pomanjkanje pristnega veselja (tudi do življenja) so produkti pomanjkanja druženja.

Ste se kdaj vprašali, zakaj sodobni svet potrebuje toliko nadomestkov za pristno veselje? Droge, alkohol in vse druge oblike zasvojenosti so odgovor sodobne družbe na razbite odnose. Ker ne znamo vzpostaviti ljubečega stika z ljudmi, vzpostavljamo stike s steklenicami, tabletkami, iglami in drugimi predmeti, da nadomestimo pristno veselje, kar pa nam ne prinaša trajne sreče, ampak nam celo zelo škodi.

Samo predavanje in pogovor o tem je služilo osveščanju, razmišljanju o pasteh, ki so jim mladi izpostavljeni. Prvi sklop predavanj na to temo je bil posvečen zasvojenosti od iger na srečo. Kot krupje v casinoju opazujem vse več mladih, ki jih zamika ta svet blišča, denarja, ki ponuja kratkotrajno veselje, srečo, predvsem mladi pa postajajo hitro zasvojeni s tem nadomestkom. Prav internet odpira v tej kategoriji zasvojenosti nove možnosti (v obliki spletnih igralnic in ostalih iger), ki negativno vplivajo na mladostnike.

Jožefov mladinski center ustvarja in ponuja možnosti za kvalitetno druženje; na tem področju deluje preventivno. Mladi lahko izražajo svojo ustvarjalnost v zdravem okolju, brez alkohola, drog in brez cigaretnega dima.

Za konec lahko rečem, da sem vesel, da so nekateri starši dojeli vse to in spodbujajo svoje otroke ter mladostnike h kakovostnemu preživljanju prostega časa, kajti mladi na žalost potrebujejo spodbude. Prav s tem jim kažemo, da jih imamo radi, da jim želimo dobro. Mladi to še kako potrebujejo, čeprav tega navzven ne kažejo. S predavanji na to temo bomo še nadaljevali."

• Kam po maturi?

Vse srednješolce čaka pomembna in težavna odločitev o nadaljevanju poklicne poti. Kam bodo torej šli po maturi? Velika večina se odloča zadnje tedne ali celo zadnje dni pred vpisom. Ker je odločitev za izbiro študija težavna za vse mlade, smo pripravili delavnico, ki bi to izbiro vsaj malo olajšala.

Udeleženci so odkrivali svoje interese, sposobnosti, se seznanili z različnimi smermi študija ter potrebami po kadrih. Vse to namreč odloča in usmerja posameznika pri poklicni izbiri.

Poklicne odločitve zahtevajo od mladega človeka precej napora. Pridobiti mora potrebne informacije. Od ljudi, ki ga poznajo, potrebuje povratno informacijo, kako ga oni vidijo, v čem se jim zdi dober in kaj bi bil primeren poklic zanj, nato pa mora intenzivno razmišljati ter se odločiti.

Dekleta in fantje, vabljeni v mladinski center

Med nami ste dobrodošli vsak petek in soboto med 19. in 22. uro. Čakajo vas brezalkoholna pijača in klepet s prijatelji, glasba, ročni nogomet in pikado, filmski večeri, delavnice in predavanja.

Več o programu mladinskega centra najdete na:
http://zupnije.rkc.si/race/podstrani/mladinski_center.htm

Danilo KOZODERC

Pred nami je velika noč

Velika noč je najpomembnejši krščanski praznik. Kristjani praznujejo vstajenje Jezusa Kristusa od mrtvih. Na veliki petek so Jezusa križali, tri dni kasneje, na veliko nedeljo, pa naj bi vstal od mrtvih.

Po tradiciji je na veliki petek zapovedan strogi post, na veliko soboto se žegnajo jedila, ki se potem zaužijejo za nedeljski zajtrk. Jedila imajo določeno simboliko - suho meso simbolizira Kristusovo telo, rdeči pirhi so kaplje krvi, hren predstavlja žeblje, potica pa krono.

Hkrati so velikonočne jedi tudi podoba svete maše, ki jo katoličani v teh dneh še posebej slovesno obhajajo. Jedila na veliko soboto v povezavi s čaščenjem pri božjem grobu, ki že predhodno poteka v vseh cerkvah, blagoslovljajo. Ponekod pa jih blagoslovljajo tudi pri kapelah ali križih v vaseh.

Po vseh slovenskih pokrajinah nosijo k blagoslovu jajca že več stoletij, sprva verjetno rdeče barve, kar kaže tudi ime za velikonočno jajce, pirh, kar naj bi v madžarščini pomenilo rdeče (piros), ista beseda pa v grščini pomeni ogenj. Prvi pirhi so bili namreč rdeče barve.

Jajce je simbol večnosti, simbolizira pa tudi Kristusovo vstajenje, ponovno stvarjenje in upanje. Je tudi znamenje krsta, vstopa v novo življenje. Izmenjevanje velikonočnih jajc oziroma pirhov izhaja že iz starih poganskih navad,

denimo čaščenja boginje Eostre. Jajca predstavljajo ljubezen in prijateljstvo, pa tudi celotno stvarstvo.

Slovenska velikonočna jajca, ki se imenujejo tudi pisanice ali pisanke, se uvrščajo med najlepše okrašene primerke v Evropi. Tudi pri nas prinaša pirhe velikonočni zajec, simbol plodnosti.

• Rdeče obarvane bilice kot simbol kapljic krvi

Tudi pirhi, ki jih danes katoličani krasijo na različne načine ter z različnimi barvami, so simbol, ki ga velja poznati in razumeti. Belice ali bilice, ki so obarvane rdeče, so katoličanom simbol kapljic krvi, ki jih je Kristus, kot verujejo, zanje prelil. Pirhi so zato pogosto kuhani s čebulnimi olupki, ki jim dajejo lepo rdečkasto barvo. To pa ni vsa simbolika pirha. Jajce je simbol kot zaprta lupina, ki jo pišče stre in rodi se novo življenje, zato pirhi katoličane opominjajo, da je zanje Kristus strl vrata groba, s tem premagal smrt in jih, kot verujejo, odrešil.

• Kruh kot simbol življenja

Blagoslovljena živila kristjani uživajo v miru in medsebojnem razumevanju ter po krajevnih navadah. Delijo jih z ostarelimi, bolnimi in zapuščenimi. Kruh ali pogača, kot osnovno živilo, simbolizira življenje, saj človeka ohranja in krepi. Skozi vse Sveto pismo je kruh pomemben in pogost simbol. Kruh vernike spominja tudi na sveto evharistijo, ki se obhaja pri sveti maši in kjer, kot katoličani verujejo, uživajo kruh večnega življenja. Prav zato v nekaterih krajih žegnu prilagajo oblate (neposvečene hostije), katere nato blagoslovljene zbrani doma v krogu družine kot eno zaužijejo.

Drug sestavni del velikonočnega žegna je običajno najboljši kos mesa. Tudi njegov pomen sega daleč v zgodovino in prvotno spominja na izraelsko pashalno jagnje, ki so ga Izraelci s posebnim obredom uživali v spomin na rešitev iz egiptovske sužnosti. Z Novo zavezo pa v katoliški cerkvi ta simbol dobi tudi nov in globlji pomen. Kristus je namreč po izročilu tisto velikonočno jagnje, ki je za ljudi trpel in umrl.

• Hren v spomin na Kristusovo trpljenje

Izraelci so velikonočno jagnje vselej uživali z grenkimi zelišči. Mednje sodi po nekaterih razlagah tudi hren, z uživanjem katerega katoličani ne koristijo zgolj prebavi, ki je v velikonočnem času ob vseh dobrotah potrebna pomoč, ampak se spominjajo Kristusovega trpljenja. Njegova

grenkoba jih želi opomniti na Kristusovo željo po človeški in božji bližini, ki jo je po izročilu čutil na križu. Oblika hrenove korenine, ki spominja na žeblje, pa želi v vernih zbuditi sočutje do Kristusa, ki se je dal pribiti na križ.

Med velikonočna živila ponekod sodi tudi tako imenovana alehija ali repje, ki so jo kuhali že ob hudi lakoti v 16. stoletju, med turškimi vpadi. Pripravljajo jo iz posušenih repnih olupkov, ki jih najprej namakajo, nato skuhamo in pred zaužitjem ponekod tudi zabelijo.

V velikonočni košari in na praznično pogrnjeni mizi zasledimo danes po Sloveniji še mnogo drugih jedi. Običaji se od kraja do kraja razlikujejo. Povsod pa velja zavest, da je potrebno hrano uživati s spoštovanjem, hvaležnostjo in primerno duhovno pripravljeno.

Velika noč je premakljiv praznik, v odvisnosti od datuma velike noči so tudi datumi nekaterih drugih cerkvenih praznikov in tudi pust. Določeno je, da se praznik obhaja prvo nedeljo po prvi spomladanski polni Luni. Tako je lahko velika noč med 22. marcem in 25. aprilom. V pravoslavni cerkvi pa ga praznujejo kasneje (zaradi uporabe zastarane julijanskega koledarja).

Praznik sam ima korenine tudi v starih poganskih navadah, ko so praznovali prihod pomladi.

Pri nas prazniku rečejo tudi vuzem ali uskrs. Zgodnje kristjane so krščevali v tednu pred veliko nočjo.

Velikonočni ponedeljek je praznik, dan sprostivne, ki je namenjen veselemu druženju, obiskom in izletom. Včasih so ljudje na ta dan sekali pirhe in pomaranče. Nekateri birmanski botri so takrat z velikonočnimi dobrotami obdarovali svoje birmance. Nekdaj je veljalo še, da po veliki noči, ko je zemlja blagoslovljena, otroci zunaj lahko hodijo bosi in se ni bati prehlada. Nekdaj so si na ponedeljek mladi oblekli nove obleke, ki so simbolizirale prenovitev, ki jo prinese velika noč.

Viri: Wikipedia, 24ur, STA

**Vsem občanom in občankam občine Rače - Fram
ter ostalim bralcem in bralkam Novic
želimo vesele in blagoslovljene
velikonočne praznike.**

PRAVLJIČNI SVET

Dragi naši najmlajši!

Že lep čas na objavo v Novicah čakata pravljici za vas. Tisto o **mali pikapolonici** je napisala **mladostna babica**, ki ne želi biti imenovana, je pa navdušena pripovedovalka zgodbic svojima vnučkoma. Pravljico z naslovom **Življenje v gozdu (Zelenček in prijatelji)** pa nam je posredovala naša bodoča občanka **Natalia Varl**. Obema najlepša hvala!

Mala pikapolonica

Na velikem, belem cvetnem listu je na svet prikukala mala pikapolonica. Vsa prestrašena je zrla okoli sebe. Nikoli še ni videla oblakov, sonca, dreves in živobarvnih cvetic. Mamica ji je pripovedovala, kako lep in prijazen je svet in mala Pikalonica - tako ji je bilo ime - je odprtih ust poslušala.

Kmalu je prišel čas za prvi izlet. Pikalonica je komaj čakala, da spozna strica murna in teto oso, sosedo črička in, kot je rekla mamica, tečno gospo bolho. Najprej pa bosta obiskali babico.

Zgodaj zjutraj se je okopala v rosi kapljici, na cvetu puhaste regratove lučke pa si je zloščila krilca. Nestrpno je čakala, kaj ji bo prinesel dan. Nato se je z mamico odpravila na razburljivo pot.

Prav kmalu sta prišli do pšenične njive. Tam je živela babica. Zelo se je razveselila vnukinje in dejala ji je, da je najlepši otrok daleč naokoli. Pristrčno jo je pobožala in jo povabila, naj le še pride.

Nato sta nadaljevali pot do temne luknjice strica murna. Nič kaj prijazen ni bil. Nenehno je godrnjal in Pikalonica je slišala, kako je rekel proti mamici: "Kaj prav vidim? Ni nekako čudna?" Mamica je hitro vstala in takoj sta odšli naprej. Obiskali sta še teto oso, ki je venomer glasno, pomenljivo in prav nadležno brenčala v njeni bližini in ji s svojimi besedami prav tako vzbujala zelo čuden občutek. Po komaj treh obiskih mala Pikalonica ni bila več prepričana, da je svet res tako lep in prijazen. Ob premišljevanju o tem sta prišli do sosedo črička. "Črii, črrrii, kako smešno se mi zdiii," je pel sosed murenček. Sedaj je bila Pikalonica prepričana, da se vsi posmehujejo njej. Takoj, ko sta z mamico zapustili murenčkovo hiško, jo je vprašala: "Mamica, kaj je narobe z mano?" Mamica je, nič kaj presenečena nad vprašanjem, rekla: "Nič ni narobe s teboj, draga moja. Nekaj je narobe s tistimi, ki se jim zdiš smešna!" In nadaljevali sta pot. Prispeli sta do hiše gospe bolhe. Mamica je zajela sapo, nato sta vstopili. Gospa bolha je bila v enem skoku pri njiju. "A sta le prišli!" je zacvilila. "Ja, kakšna pa si, mala? Nič kaj nisi zala!" je pribila in si ogledovala Pikalonicu. "Saj nimaš pik. Ha, ha, kako si smešna!" Pikalonicu so se v očeh nabrale solze. "Pridi, greva!" je odločno rekla mamica in malo pikapolonico kar zvelkla ven.

Počasi in tiho sta hodili mamica in Pikalonica. Vijugasta in dolga je bila pot. Naenkrat se je pred njima znašla mlaka in mala pikapolonica se je zagledala v vodi. Obstala je, kot bi bila začarana. Ogledovala si je podobo v luži. Samo eno samcato piko je imela na krilcih, mamica pa kar sedem.

Sklonila je glavo in zajokala. Njena solzica je kanila v vodo. Na mestu, kamor je padla, je iz mlake pokukala prelepa želvica. Počasi in nežno je vprašala: "Kdo me kliče?" Pikalonica in mamica sta se stresli od presenečenja. "Nisva te klicali, to je bila le solzica moje hčerke", je pojasnila mamica. Želva je nadaljevala: "Kaj je narobe, dete moje? Povej. Mogoče ti lahko pomagam." Pikalonica ji je potožila o svoji nesreči in prelepa želvica se je opogumljajoče nasmehnila. "Pomagala ti bom," je rekla živahno. "Toda najprej mi obljubi, da ne boš potočila niti ene solze več." Pikalonica si je obrisala solzne oči in brez oklevanja prikimala.

"Pridi jutri zjutraj sem, brez mamice, in povedala ti bom, kaj moraš storiti. Zdaj pa le pojdi domov, utrujena si videti," je rekla.

Zgodaj zjutraj, še v mraku, se je Pikalonica odpravila k luži. Sedla je na prašno cesto in čakala, da se iz vode prikaže želvica. Ni in ni je bilo. Sonce je že pripekalo, toda želvice še vedno ni bilo od nikoder. "Ne mara me. Taka je kot vsi drugi," je obupano zavzdihnila Pikalonica. Tedaj se po cesti pripelje kočija. Prelepa kraljična sedi v njej. Pikalonica je počepnila, da je ne bi pohodili. Beli konji so se ustavili tik pred lužo. Črnolasa kraljična je stopila iz kočije in se namenila naravnost do male pikapolonice. "Opazila me je," je bila presenečena Pikalonica. "Prišla sem, kakor sem obljubila", je rekla kraljična. Pikalonici ni bilo nič jasno. "Kdo si?" je vprašala. "Ne veš? Želvica sem, Gabriela," je pojasnila kraljična. "Zlezi mi na prst in greva." Pikalonica je storila, kakor ji je bilo naročeno. Odbrzeli so po cesti in kmalu se je kočija dvignila v nebo. Beli vranci so dobili krila. Kočija se je nalahno ustavila na velikem mehkem oblaku. Na koncu oblaka je stala belo - zlata graščina. Kraljična je nesla Pikalonico do vrat in potrkala. "Vstopita!" se je zaslišalo. Ubogali sta in na prelepem vrtu v zlati gugalnici zagledali prijazno gospo s krono na glavi.

"Torej, draga Gabriela," je gospa nagovorila kraljično, "odločila si se, da je treba tej majceni pikapolonici pomagati. Več pik bi rada na svojih krilcih, kajne? S čim si je to zaslužila?" "Spoštovana kraljica neba", je rekla Gabriela, "točila je solze v mojo lužo in zasmilila se mi je." Nebesna kraljica je nagubala čelo in razmišljala, razmišljala. "Sedi, Pikalonica!" je velela. "Povej mi, kaj se bo zgodilo, ko boš imela toliko pikic kot druge pikapolonice?" jo je zanimalo. Pikalonica se je zmedla, nato pa rekla: "Nihče več se ne bo norčeval iz mene." "Ali se je tvoja mamica norčevala iz tebe? Se ti je posmehovala babica?" je spraševala kraljična. Pikalonica je odkimala in rekla: "Ne, oni dve pa ne, saj me imata radi." "Točno. Oni dve te imata radi in poznata tvoje prijazno srce. Ne bom ti pričarala več pikic, povem ti pa, da se potruji, da te tudi druge živali spoznajo. Kdor bo spoznal, kako si prijazna, vesela in dobrohotna, te bo vzljubil. In če te kdo vseeno ne bo maral, mu pojdi s poti, ker nikoli ne bo tvoj iskren prijatelj. Ko boš malo večja, boš moje besede še bolje razumela. Do takrat pa bodi srečna ob mamici, jaz pa te bom varovala," je dejala kraljica neba.

Nato je Gabriela ponesla Pikalonico na kočijo in konji so se spustili na zemljo. Pikalonica je bila omotična od vsega in ni razumela prav ničesar. Toda besede nebesne kraljice si je natanko zapomnila.

Bila je utrujena. Kraljična Gabriela jo je položila na list ob luži. V hipu je zaspala.

Ko je spet odprla oči, je ležala v postelji in ob njej je sedla mamica. "Pikalonica, vstani, greva do luže," je predlagala mamica. "Želvica ti bo pomagala, da ti bodo zrasle vse pike." Pikalonica je bila takoj budna. "Nočem pik!" je vzkliknila. "Pridi, mamica, greva na sprehod, potem pa ti bom pomagala pripraviti kosilo. In babici bom nesla košček tortice," je nasmejano dejala Pikalonica ter z velikimi očmi pogledala v nebo, kjer se ji je zdelo, da za belim blakom vidi nebesno kraljico, kako ji smeje prikimava.

Življenje v gozdu (Zelenček in prijatelji)

Pričela se je pomlad. Narava se je prebudila iz zimskega spanja. Ptički so prepevali vesele pesmi, gredo jih je toplo sonce in sedali so po vejah dreves. Zaspale živali so lačne kukale iz svojih brlogov in s smrkčki iskale nove dišeče zaloge hrane. Prve cvetlice so se s pisanimi barvami cvetov obračale proti soncu in gostile raznobarvne metulje.

Gozd je zelenel. Mogočen hrast se je grel pod toplim soncem in se pripravljal na prve poganjke. Majhen listek Zelenček je ugledal luč sveta. Pretegnil je svoje majcne ročice, si pomencal oči in široko zazelal: "Aaaaaaaah."

Ozrl se je okoli sebe in spoznal, da je prvi, ki ga je pomlad zvabila pod toplo sonce.

"Uj, sem sam? Kje neki se obirajo moji prijateljčki? Tak dolgčas. Najraje bi še malo zadremal."

Zaprle je oči in začel šteti ovčice. Nikakor ni mogel zaspati. Takrat je zaslišal glas: "Aaaaaaaah."

Naenkrat je bilo spet vse čisto tiho. Z enim očesom je pokukal na levo - nič. Z drugim očesom je pokukal na desno - nič. Le od kod se je vzel ta glas, če pa nikogar ne vidi, je morda sanjal?

"Uj, sem sam? Kje neki se obirajo moji prijateljčki? Tak dolgčas. Najraje bi še malo zadremal."

Neverjetno, saj te besede je pravkar sam izrekel! Saj ni njegov odmev? Ne, ne, nemogoče! In spet: "Aaaaaah. Aaaaaaaah."

Pa kaj je zdaj to? Mar sanja? In spet: "Aaaaaaaah. Aaaaaaaah. Aaaaaaaah."

Odprl je oči in pogledal okoli sebe. Vse je bilo že zeleno! In majhni zeleni listki okoli njega so pretegovali svoje ročice, si menciali oči in široko zehali.

"Enkratno! Nisem več sam. Joj, koliko bratcev, prijateljev!"

Obrnil se je na levo in vprašal listek, ki se je pravkar prebudil, po imenu. Zelenilček. Na desni je bil Zelenilček. In zgoraj Zelenilko. Spodaj pa najmanjši med njimi, Zelinko. Neverjetno, koliko prijateljev!

Velik hrast je naenkrat postal en sam vzdihljaj. Zdelo se je, kot da drevo zeha. Mimo je prišla skupina otrok, ki so veselo prepevali pesem:

"Hojlala, hojlala, pa je že pomlad prišla!

Tralili, tralili, v gozdu smo mi vsi!

Glej ga glej, glej ga glej, bolj zelen je kakor prej!"

Ogledovali so si hrast, ki je bil vsak trenutek bolj zelen. Zelenček, Zelenelček, Zelenilček, Zelenilko in Zelinko pa so iz visokih vej veselo spremljali radovedne malčke. Oblečeni v pisana oblačila so obračali glave, dvigovali pogled in stegovali ročice v nebo, da bi dosegli prve listke na vejah. Kmalu pa so se te majhne ročice prijele med seboj in s petjem so obkrožili drevo.

"Hojlala, hojlala, pa je že pomlad prišla!"

Tralili, tralili, v gozdu smo mi vsi!

Glej ga glej, glej ga glej, bolj zelen je kakor prej!"

Pesem je listkom šla tako dobro v uho, da so jo prepevali iz dneva v dan. Vedno znova in znova so drevo v gozdu obiskali otroci in med veselim rajanjem opazovali naravo. Listki pa se nikdar niso dolgočasili. Zapeli so si in jih z zanimanjem opazovali.

Prišlo je poletje. Vročino je občasno razbila kakšna nevihta in listki so poplesavali pod dežnimi kapljami in se hladili. Škropili so okoli sebe in tekmovali med seboj, kdo bo bolj dolgo moker. Največkrat je to uspelo Zelinku, saj je bil najmlajši med njimi, zato pa tudi najmanjši. Pa se je nekega dne spomnil Zelenko, da bi lahko šli na sprehod do bližnje mlake. Tam je vode za celo leto! Da bi se počutili bolj varne, so s seboj povabili še želode, ki so si prav tako želeli vode. Njihovi trebuhu so rasli iz dneva v dan in izgledalo je, kot da jim bodo kapice kaj kmalu premajhne. Pot do mlake je bila kar dolga, predvsem pa zanimiva, zato je potovanje zelo hitro minilo. In koga vse so srečali! Mravlje, pa borovnice, iglice in vse mogoče gobe. Tudi suhi storži in staro listje niso manjkali. Ko so prispeli do mlake, so jo najprej z velikimi očmi opazovali in se vprašujoče spogledovali, kdo si bo prvi upal v vodo. Zelenko, kot najstarejši, se je opogumil. Končno je bil tudi on tisti, ki je predlagal ta izlet. Sledili so mu še Zelenelček, Zelenilček in Zelenilko. Zelinko pa si ni upal. Kot najmanjši med njimi je bil prepričan, da se še ni naučil plavati. Pa so ostali prijatelji tako škropili in se veselili, da je bil v trenutku moker. Poskusil je in takoj mu je uspelo. Kar zavriskal je od veselja. Listki so plavali na vodi, čofotali, se potapljali in drug drugemu nagajali. Želodi si sprva niso upali, vendar jih je zabava, ki so jo imeli listki, kmalu premamila in so se veselo pridružili. Tako so se zabavali iz dneva v dan, vse do poznega popoldneva. Ko se je pričelo mračiti, pa so zbežali nazaj v objem velikega starega hrasta. Zelenko, Zelenelček, Zelenilček, Zelenilko in Zelinko so med poletjem postali najboljši, nerazdružljivi prijatelji. Vsak dan so se skupaj igrali in zabavali. Kadar pa je bil dolgčas, so si zapeli.

Zapihal je prvi veter. Sonce ni več tako močno sijalo. Ohladilo se je. Otroci so na sprehod v gozd oblekli jopice, na glavah so imeli kape. Vendar so še zmeraj občudovali mogočna drevesa in med rajanjem okoli velikega hrasta prepevali pesem. Vselej so se melodiji pridružili tudi listki, ki so poplesavali na vejah in občudovali majhna, drobna, pisano oblečena bitja. Pravzaprav so zdaj to bili že listi, saj so tako odrasli, da jih je bilo le stežka prepoznati. Ponovno je močno zapihal veter. Veje hrasta so se stresle in prvi želodi so popadali na tla.

"Kaj je zdaj to? Je morda že jesen? Nemogoče! Pa tako fino smo se zabavali!"

Zelenko je vprašujoče pogledal prijatelje. Zelenelček, Zelenilček in Zelinko so se spogledali in skomignili z rameni. Zelenilka pa ni bilo nikjer. Je mar tudi on odšel z želodi? Takrat se je oglasil Zelinko, še zmeraj najmlajši med njimi: "Kaj je to jesen?"

Zelenko je modro odgovoril. "Jesen je letni čas, ki sledi poletju. No, tako je: imamo štiri letne čase. Pomlad - takrat se prebujata narava. Se spomniš, spomladi smo se spoznali?! Sledi poletje - čas, ko je vse zeleno in cvetoče. Saj veš, poleti smo hodili na plavanje v tisto veliko mlako in tekmovali, kdo bo bolj dolgo moker, pa si zmeraj ti zmagal. In potem jesen - no, zdaj je jesen, vidiš? Najbrž se bomo morali počasi posloviti. Listje odpada z dreves. Poglej, želodi so že skoraj vsi na tleh in otroci jih veselo nabirajo. Tudi živali jih nosijo v brloge, da jih bodo imele za zimsko hrano. Enako bo z nami. Listki bomo popadali iz dreves in dobili novo nalogo. Grelji bomo živali, ki nas potrebujejo, da lahko prespijo zimo."

Zelenilko je že odšel. Pozabil se je posloviti. Škoda. No, saj bo kmalu spet pomlad in se bomo ponovno srečali.

Zelinko je skrbno poslušal. Pomlad, poletje, jesen. Zanimivo. Ena, dve, tri. Kaj pa štiri? Mar ni Zelenko rekel, da imamo štiri letne čase?

"Zelenko, veš, jaz znam šteti do štiri. Ampak ti si povedal samo tri letne čase: pomlad, poletje in jesen. Kaj pa četrti?"

"Četrti letni čas je zima. Takrat narava počiva in si nabira novih moči za nov razcvet. Naš velik hrast bo pozimi popolnoma gol. Na vejah ne bo listkov, ne bo želodov. Zapadel bo sneg in pobelil gozd. Živali bodo spale zimsko spanje. Zelo mrzlo bo. To mi je povedala mama. Ampak nič hudega, vse mine. In potem bo spet prišla pomlad. Juhu! In spet se bomo srečali in rasli in se veselili in prepevali in se igrali. In poletje in čofotanje in tako naprej. Joj, kako se že veselimo!"

Zelinko si je vse odlično zapomnil. Ponovil je za Zelenkom: "Pomlad, poletje, jesen in zima. Tako torej. Štirje letni časi. Zanimivo. In zdaj je prišla jesen. Potem pa bo zima in bo zelo mrzlo. Upam, da nas ne bo preveč zeblo."

Mrzel veter je zažvižgal okoli starega hrasta in ponovno stresel veje. Listki so se držali, da jih ne bi odpihnilo, vendar je bil veter močnejši. Pomahali so si v slovo, poslali poljubčke in si obljubili, da se spomladi spet srečajo. V vrtincu vetra so na svojem potovanju zapeli še enkrat tisto znano pesmico:

"Hojlala, hojlala, pa je že pomlad prišla!"

Tralili, tralili, v gozdu smo mi vsi!

Glej ga glej, glej ga glej, bolj zelen je kakor prej!"

Veseli so bili, da se bodo takoj, ko mine zima in bo prišla pomlad, spet srečali.

Dragi otroci!

Sta vam bili pravljici všeč?

Pa kaj sprašujemo - gotovo ste bili navdušeni nad njima.

Vabimo vas, da katero izmed objavljenih pravljic upodobite v obliki risbice.

Zaprosite starše, da vaš likovni izdelek pošljejo na naslov našega uredništva, najkasneje do konca marca.

Vabljeni k sodelovanju!

Uredništvo